

Menekülőút

Létránkat a kiégett földbe nyomod,
nézed, ahogy körültolongnak a varjak,
hallom a figyelmeztető káromást, de befogom
a füled, hogy gyér fekete litániájukat ne halld.

Így mászunk. Én. Utánam te.

Létrafokunkról megsimogatjuk őket,
„megfontolt, papos” mindegyik –
egyik levedlett faroktollal lep meg,
a színe fog, mint az olajfoltos selyem.

Vajon ez ómen? – kérded. - Vissza kéne mennünk?
Nem válaszolok: elég nekem tartani az eget.

Órangyal *Guy Denning után*

Az enyém folyton pucér, éppenséggel
nem dicstelenül. Ráadásul illusztrált,

bár az új tetkó, *Ici est paradis*,
a morálját aligha emeli.

Mikor szénceruza szárnyát kibontja,
a csavarodó bőr, toll, csont olyan hangot

ad, mint a szálkásan hasadó fa,
s hallom, ahogy motyogja: Bazmeg, ez fáj.

Leborotválta a fejét, mikor huszonkét
évesen leborotváltam én is, s bár az én

hajam visszánőtt, azóta is úgy
hív, kopaszhajú. Volt már rosszabb.

Hithű gonosszággal rozsmaringot
etet a bárányokkal: Elópác -

kacsint, - bárány itt nem szabadul.
Legmorcosabb, mikor hajóra száll:

a bibliai időket s halászatokat
juttatja eszébe, és nincs feldobva.

A cidrizésemtől jól begorombul,
lehord: „Seggberúgás, az kéne neked.

A démonaidtól szabadulj meg végre!”
Felcsattanok: „Hogy elveszítselek?”

Szembe

Ahogy megbeszéltük, találkozom Esővel.
Nem a jó szobában. Az emeleten.
Eső – melankolikus. Leöblít épp
egy magát fehér huzalra akasztott
csupasz villanykörtét. *Kifogyott a fénye,*
magyarázza, s a feneketlen
szobaégből a hullása szétterjed.

Készültem-e kérdéssel, kérdi.
Négyet szabad feltennem, nem többet.
Mielőtt nemet mondhatnék, nedves
ajkát az enyémre préseli: *Ne
most, mondja. Megjöttek.*

A tolóablak megoldja pongyoláját,
hogyan az Eső-feloldozta
emlékekkel teli hálót vonzó
szellemhajók átjuthassanak.

Míg nézzük, Eső megszólal:
*Kérdéseid a következők:
Vajon miért rejtőznek ott?
Vajon miért fordulnak el tőlem?
Ugyanarra a helyre tartanak?
És ugyanazzal a történettel szemben?*

Eső azt mondja, öröm nélkül
nincs gyöngédség, öröm nélkül
összekapnak az énekes madarak.

Mikor nincs több mit mondanunk,
Eső bevon. Haja arcomra terül,
mint a könnyek, s csukott számban
kolibrik repülnek a torkomba vissza.

Fordította Mihálycsa Erika

Eleandor Hooker: költő és prózaíró, North Tripperaryban, Írországban él, két gyermek édesanyja. Második verseskötete, a *Tug of Blue* 2016-ban jelent meg, korábbi kötetéért, a „*The shadow's owner companion*”-ért a Strong/shine díjra jelölték, 2012 legjobb verseskötete kategóriában. Több európai irodalmi lapban publikál, több irodalmi díj tulajdonosa. Vízümentő-hajóparancsnokként dolgozik.

Mihálycsa Erika: a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem angol tanszékének oktatója, Joyce- és Beckett-kutató. Flann O'Brien, Beckett, Patrick McCabe, George Orwell, Anne Carson, Julian Barnes, William Carlos Williams és mások műveit fordította magyarra. Rövidprózái a *Látó*, 2000, *Kalligram*, angolul a *Numéro Cinq* folyóiratokban jelentek meg. A *HYPERION – For the Future of Aesthetics* c. irodalmi-művészeti lap szerkesztője, mely a *Contra Mundum* kiadó égisze alatt jelenik meg (<http://contramundum.net/>).